

1. (40-25) Чи левіятана потягнеш гачком, і йому язика стягнеш шнуром?
2. (40-26) Чи очеретину вкладеш йому в ніздря, чи терниною щоку йому продіравиш?
3. (40-27) Чи він буде багато благати тебе, чи буде тобі говорити лагідне?
4. (40-28) Чи складе він умову з тобою, і ти візьмеш його за раба собі вічного?
5. (40-29) Чи ним бавитись будеш, як птахом, і прив'яжеш його для дівчаток своїх?
6. (40-30) Чи ним спільники торгуватимуть, чи поділять його між купців-хананеїв?
7. (40-31) Чи шпильками проколиш ти шкіру його, а острогою риб'ячою його голову?
8. (40-32) Поклади ж свою руку на нього, й згадай про війну, і більше того не чини!
9. (41-1) Тож надія твоя неправдива, на сам вигляд його упадеш.
10. (41-2) Нема смільчака, щоб його він збудив, а хто ж перед обличчям Моїм зможе стати?
11. (41-3) Хто вийде навпроти Мене й буде цілий? Що під небом усім це Моє!

12. (41-4) Не буду мовчати про члени його, про стан його сили й красу його складу.
13. (41-5) Хто відкриє поверхню одежі його? Хто підійде коли до двійних його щелепів?
14. (41-6) Двері обличчя його хто відчинить? Навколо зубів його жах!
15. (41-7) Його спина канали щитів, поєднання їх крем'яная печать.
16. (41-8) Одне до одного доходить, а вітер між ними не пройде.
17. (41-9) Одне до одного притверджені, сполучені, і не відділяться.
18. (41-10) Його чхання засвічує світло, а очі його як повіки зорі світової!
19. (41-11) Бухає полум'я з пащі його, вириваються іскри огненні!
20. (41-12) Із ніздер його валить дим, немов з того горшка, що кипить та біжить.
21. (41-13) Його подих розпалює вугіль, і бухає полум'я з пащі його.
22. (41-14) Сила ночує на шиї його, а страх перед ним утікає.
23. (41-15) М'ясо нутра його міцно тримається, воно в ньому тверде, не хитається.

24. (41-16) Його серце, мов з каменя вилите, і тверде, як те долішне жорно!
25. (41-17) Як підводиться він, перелякуються силачі, та й ховаються з жаху.
26. (41-18) Той меч, що досягне його, не встоїть, ані спис, ані ратище й панцер.
27. (41-19) За соломю залізо вважає, а мідь за гнилу деревину!
28. (41-20) Син лука, стріла, не примусит увтікати його, каміння із праці для нього зміняється в сіно.
29. (41-21) Булаву вважає він за соломинку, і сміється із посвисту ратища.
30. (41-22) Під ним гостре череп'я, лягає на гостре, немов у болото.
31. (41-23) Чинить він, що кипить глибочінь, мов горня, і обертає море в окріп.
32. (41-24) Стежка світить за ним, а безодня здається йому сивиною.
33. (41-25) Немає подоби йому на землі, він безстрашним створений,
34. (41-26) він бачить усе, що високе, він цар над усім пишним звір'ям!